

János Vitéz

Piszao: Petőfi Sándor; Poszlo venco: Polgár Sándor.

XXIV.

Neszo je úriás Jánosa nasega,
Na pou májla sztoupi vszigidár nouga nyega,
Tri kedne ga neszá. Grozno je viditi
Kak náglo; itak li k brejgi nemre pridti.

Ednouk v dalecsine szivkasztom obrázi
Nika veszélóga János nas opázi.
"Etam je brejg,—právi—li szi prejk pricseszto."
"Tou je szamo záton."—dene, kí ga neszo.

Píta János. "Kaksi záton more bidti?"
Tündérszág, doszta odnyega más csúti.
Tündérszág; konce gde szvejtí je tomi.
Mimo nyega mourje v niceesztoszt sze vtomi."

"Te pa, tá me neszi, tí szluga moj veren,
Té orszáig viditi prejkreda szem zseleu.
Tou lehko,—govori úriás zdaj nyemi,—
Bár vnouigim neszrecesam bodes podvrzteni.

Nej je lehko bogme pridti v té orszáig zse,
Vrátá ár nyegova vnogo csúde sztrázi . . ."
Tí záton nemáraj, szamo tá me neszi
Csi pridem prejk, al nej, vido mo jazs vesaszí."

Na bouganye rejcsi tak ga opomíno;
Kí je zdaj zse dúznoszt szvojo vórno vesfno;
Neszo ga i na brejgi nyega dolidene,
Potom pa znouva pout proti doumi vzeme.

XXV.

Tri dívje medvede z pouklaktními skrambli
Najsao je pri prvi vrátaj tú na sztrázi.
Ali da bestie té Tündérszága
János z velkim trúdom na szmrt dajbláda.

"Tou mi na dnesz dojde,"—János szi je miszlo
Po tom deli,—i na edno kloup sze sztiszo.—
"Dnesz zdaj eti malo pocsinka szi vzemen
Da vútro zse k drúgim vrátam lehko idem."

Túdi tak je vesfno, kak szi premlíva,
Na drúgi dén k drúgim vrátam približáva.
Ali eti je zse tráse delo najso,
Ár je med trí dívje orszláne prisó.

Dobro podkové sze zdaj na tou zvirúno,
Gda z száblv vu rokaj, mednyé sze poríno.
Isztina, bránili eti, szo sze grdo,
Áh záto vszejm trém zsítek je rasztrgo.

Prevecs obatrívi obládnoszt ga eta,
Ár dnesz niti zse za pocsinek nepíta.
Dolizbrise zszébe gouszti znoj zrokávi
I taki pred tréjta vrátá sze posztávi.

Boug, neosztavi me! vejm, krv sze mi széde,
Csi tou sztraso sztrázo posztávim predszébe.
Eden mrszki pozój gléda tú ga grozno,
Taksi goubec má, da sészjt jüncév bi pouzro.

Jánosa batrivnoszt je na meszti bíla,
Zdrava pamet primyem túd' nej je falíla,
Vidívi, ka z száblv níkam tí nepríde,
Nad pozója záto v drúgo formo ide.

Gda té goríodpré szvoje laulo groubo,
Ka bi na falájcske Jánosa razdroubo:
János zdráven notri vgút sze nyemi zagno,
Ár je nej znáo, drúgo zsnými ka bi szi zacсно.

Zdaj pa szrec íscse tomi sztráha fticsi;
Nájdivsi je, száblv notri vnyé bobicsi.
Pozój zdaj na zemli tá sze je raszpréztro
Ár János je sztrgao nyemi zsítká mézdro.

Ali, da pa doszta János vnyem je trpo,
Pokécs edno lúknýo szkouz nyega je zvrto.
Zvrto i vópriso je po velkom trúdi,
Vrátá odpré i zse Tündérszág vídi.

(Dale prísesztni keden.)

BOUG DÁJ DECA!

Jeli vazs je sterj zse csúto za-
kaj cslovek má dvej okej, dvej
vúhej i szamo edne lampe?

Cslovek doszta more viditi,
doszta more csúti i szamo malo
gúcsati.

Toga sze drzste, te te postenyé
meli; ár kí doszta gucsi, doszta
nehasznovítoga povej. Nebojdi-
táksi, kak prázen lagev, steri túdi
veliki glász má.

KNIGE POPRAVLAMO I ZVEZSEMO

ZÁTO CSI MÁTE KNIGE, NA STERI SZO SZE TÁBLE
RAZTRGALE; CSI BI SZI KAKSE LEJPO CSTENYÉ STE-
LI OBARVATI I NA DUGSA LEJTA TÁ DJÁTI: POISCSI-
TE NASZ GORI, MÍ VAM TAK SZTÁRE KNIGE, KAK
NOUVE, LEPOU NOTRIZVÉZSEMO.

Z-NASIM DELOM TE ZADOVOLNI INO MO VAM TO NÁJ-
NISISO CEJNO RACSÚNALI.

Túdi gorivzememo vszefelé stamparszko delo ino je vu
nájkracsisem vrejmeni na vaso zadovolnoszt zgotovimo.

Stamparija Szlovenszki Novin
720 E. 4th St. Bethlehem, Pa.

—40—

Misi goszpoud je eden esasz glédao Lajcsija les-
csécsi obráz, potom je tihoma pravo:

—Z ednov recsjou, na tou szi tí dao pejneze?
Tou bi nej miszlo od tébe.

—Zakaj? Zakój vrága pa te meni trbej pejne-
ze? Ka bi delao zsnými?

Goszpou Misi je dolivzéó ocsále, zbriszao je je,
potom ercsé:

—Vu spiritusz bi trbelo tebe djáti i kázati vsza-
komi csloveki, kí bi tam tá zevdaro.

—Dobro, dobro,—je pravo Lajcsi. Gori sztáne

—Mati szo me vesili tak,—je pravo tího.—Nyim
zahválím. Csúdna tíhocsa je posztanola. Na edno
megnenye szta obádvá brez rejcsi sztalá tam vu de-
tecte hízse szredíni. Dvá pojba, dvá decska, steriva
nika lejpoaga scséta spilati.

—Jeli bos mí pomágo?—je pítao Lajcsi
konecso.

—Pomágo mo tí,—je pravo veszélo Misi. I
rokou je sztiszo z prijátelom.

—Te pa hodi nazáj med lade. Escse eden tao
tanyérov i gvanta zeszte za vópakivati i tászkládati.
Tou scsem, naj vsze vu rédi bode, gda je goripripe-
lam.

Misi je tou za prevecs dobro szpoznao. Nazáj-
ideta med lade; gori szta trgala, vószkládala, v réd
jemála do kézne noucsi.

Potom szta szi dolilegla szpát.

—37—

—Szreco szi meo, právi koncso, gda je nazáj
dao notesz.—Veszelim sze pajdás i nej szem tí nevo-
scséni. Szamo notou pazi, ka tá nerasztoris. Ka na-
mejnis csíniti?

—Má tou zse meszto je kívno Lajcsi blájzseno i
gorisztáne.—Nájobprvim, kúpo szem eto palacso. Sze
tí vídi?

Gouszt sze okouli zgléde vu z ladami napunye-
noj hízsi, potom vu prekleti. Lajcsi nyemi je kívno.
Taki mo te okouli pelao. Ali prvo naj esújem szoud
tvoj.

Te oumuren mládénec pred szébe gléda na edno
megnenye, potom vóvtégne obeb dvej rokej.

—Prijátel tí osztánem i csi bos me potrebúvao,
szamo mí rejcs vousei. Lajcsi ga je obíno i mocno je
zdehjno; vidilo sze je nanyem, ka je veliki kamen
szpadno doli z dúse nyegove.

—Zahválím. Mogóucse je noríja ali bojao szem
sze. . . niti nevejm. . . eh, vszigidár szem mrzjo na
lázi i vu cejnom deli etom je bílou nika táksega. Ali
zdaj szem zse prejk toga prisao. Prejk! Hodi, pa pog-
lední palacso mojo!

Rokou szi je vu nyegovo prikacpeso i vószta sztou-
pila vu kmicsen preklet. Tího csetnenye sze je zacsólo
i naednouk sze je vsze preszvejtílo okouli nyidva. Po
méhkoj tepíki szta sla vdíljek, potom je Lajcsi oudpro
edne dveri. Vu presztrano obednico szta sztoupila; od
tisztec na právo, na levo szo sze vidile ove hízse.

